



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) T. V., b) nezl. T. D., c) nezl. T. Dz.**, všichni zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobců b) a c) proti výrokům II. a III. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 7. 2013, č. j. 17 A 32/2013 - 33,

t a k t o :

Výroky II. a III. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 7. 2013, č. j. 17 A 32/2013 - 33, **se z r u š u j í** a věc se v tomto rozsahu **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2013, č. j. KRPP-88603-14/ČJ-2013-030022, žalovaná podle § 121 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila žalobce a) na dobu 60 dnů od 29. 5. 2013 za účelem předání do Polské republiky.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci žalobu. Poukázali na skutečnost, že společně se žalobcem a) byly do zařízení pro zajištění cizinců umístěny i jeho nezletilé děti - žalobci b) a c), žalovaná však s nimi nejednala jako s účastníky řízení, ani je tak v napadeném rozhodnutí neoznačila, ačkoliv vydáním rozhodnutí bylo zasaženo i do jejich subjektivních práv. K tomu odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 - 54.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 17. 7. 2013, č. j. 17 A 32/2013 - 33, žalobu žalobce a) zamítl (výrok I.), žalobu žalobců b) a c) odmítl (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). V odůvodnění soud uvedl, že žalobci b) a c) společně se svou matkou A. D., nar. X, vedou u krajského soudu pod sp. zn. 17 A 31/2013 řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2013, č. j. KRPP-88604-13/ČJ-2013-030022, jímž byla zajištěna matka žalobců b) a c). Předmětná žaloba a žaloba v projednávané věci jsou identické jak v rozsahu žalobní legitimace, tak v rozsahu žalobních bodů. Dříve zahájené řízení ve věci sp. zn. 17 A 31/2013 dosud nebylo skončeno, proto soud žalobu žalobců b) a c) odmítl z důvodu litispendence podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud se dále zabýval žalobou žalobce a), kterou neshledal důvodnou, a proto ji zamítl.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku žalobci b) a c) (dále jen „stěžovatelé“) namítali, že krajský soud nesprávně posoudil otázku litispendence. Řízení ve věcech sp. zn. 17 A 31/2013 a 17 A 32/2013 nelze považovat za řízení „o téže věci“, neboť byla dána jen totožnost práva nebo povinnosti a totožnost účastníků řízení (stěžovatelů). Předmětem řízení byla sice v obou řízeních zákonnost rozhodnutí žalované, nicméně jednalo se o dvě odlišná rozhodnutí vydaná pod různými čísly jednacími a v odlišný den. O totožnost předmětu řízení, ani o totožnost řízení jako celku se proto podle stěžovatelů nejedná. Doplnili, že žalovaná stěžovatele nepovažovala za účastníky žádného z řízení o zajištění jejich rodičů, proto se museli u krajského soudu domáhat zrušení rozhodnutí o zajištění otce i matky. Stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek ve výroku II. a III. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud posoudil napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Kasační stížnost byla podána z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“*

Kasační stížnost je důvodná.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *„[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.“*

V projednávané věci krajský soud shledal, že nastala překážka litispendence, tedy situace, kdy u soudu již o téže věci řízení probíhá. Litispendence je neodstranitelnou překážkou řízení a soud k ní přihlíží kdykoliv za řízení. K tomu, aby byla naplněna, je nezbytná existence dřívějšího dosud probíhajícího řízení o téže věci. Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je klíčové určit přesný význam slovního spojení „o téže věci“.

pokračování

Nejvyšší správní soud předesílá, že totožnost věci je dána při současném splnění základních znaků. Prvotní předpoklad tvoří totožnost účastníků řízení. K němu musí přistoupit totožnost předmětu řízení, kterým je v případě žaloby podle § 65 s. ř. s. soudní přezkum určitého konkrétního rozhodnutí správního orgánu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011 - 60, www.nssoud.cz).

Tato podmínka nebyla v projednávané věci splněna, neboť v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 17 A 31/2013 stěžovatelé žalobou napadli rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2013, č. j. KRPP-88604-13/ČJ-2013-030022, kterým byla zajištěna jejich matka, zatímco v řízení vedeném pod sp. zn. 17 A 32/2013 stěžovatelé brojili proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2013, č. j. KRPP-88603-14/ČJ-2013-030022, jímž byl zajištěn jejich otec. Každá žaloba tedy byla podána proti odlišnému rozhodnutí žalované.

Z uvedeného je zřejmé, že nebyla dána totožnost předmětů řízení, ani totožnost žalobních petitů, neboť stěžovatelé se v každém řízení domáhali zrušení jiného správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neexistovala překážka litispendence a krajský soud nebyl oprávněn žalobu stěžovatelů odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Výrok II. napadeného rozsudku krajského soudu shledal Nejvyšší správní soud nezákonným ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto jej podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud současně zrušil také výrok III. napadeného rozsudku (výrok o nákladech řízení), který byl na zrušeném výroku závislý.

Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. V dalším řízení se tedy bude zabývat otázkou žalobní legitimace žalobců b) a c) a posoudí, zda jsou zde dány důvody pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., či nikoliv.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a neopomene rovněž vypořádat náklady řízení o žalobě žalobce a), jež byla zamítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu